

El que resta del naufragi
(1987-1997)

Àlex Volney

618537431

849.916

VOL

Col·lecció Poesia de Paper

141

El que resta del naufragi

(1987-1997)

Àlex Volney

Universitat de les
Illes Balears

Servei de Biblioteca i
Documentació
Edifici Ramon Llull

Palma, 2008

UNIVERSITAT DE LES ILLES BALEARS

5110039429

© del text: l'autor, 2008

© de l'edició: Caixa de Balears «Sa Nostra» i Universitat de les Illes Balears, 2008

Directors de la col·lecció: Francisco J. Díaz de Castro i Perfecto Cuadrado

Disseny: Jaume Falconer

Edició: Universitat de les Illes Balears. Edicions UIB.

Campus universitari. Cra. de Valldemossa, km 7.5. 07071 Palma

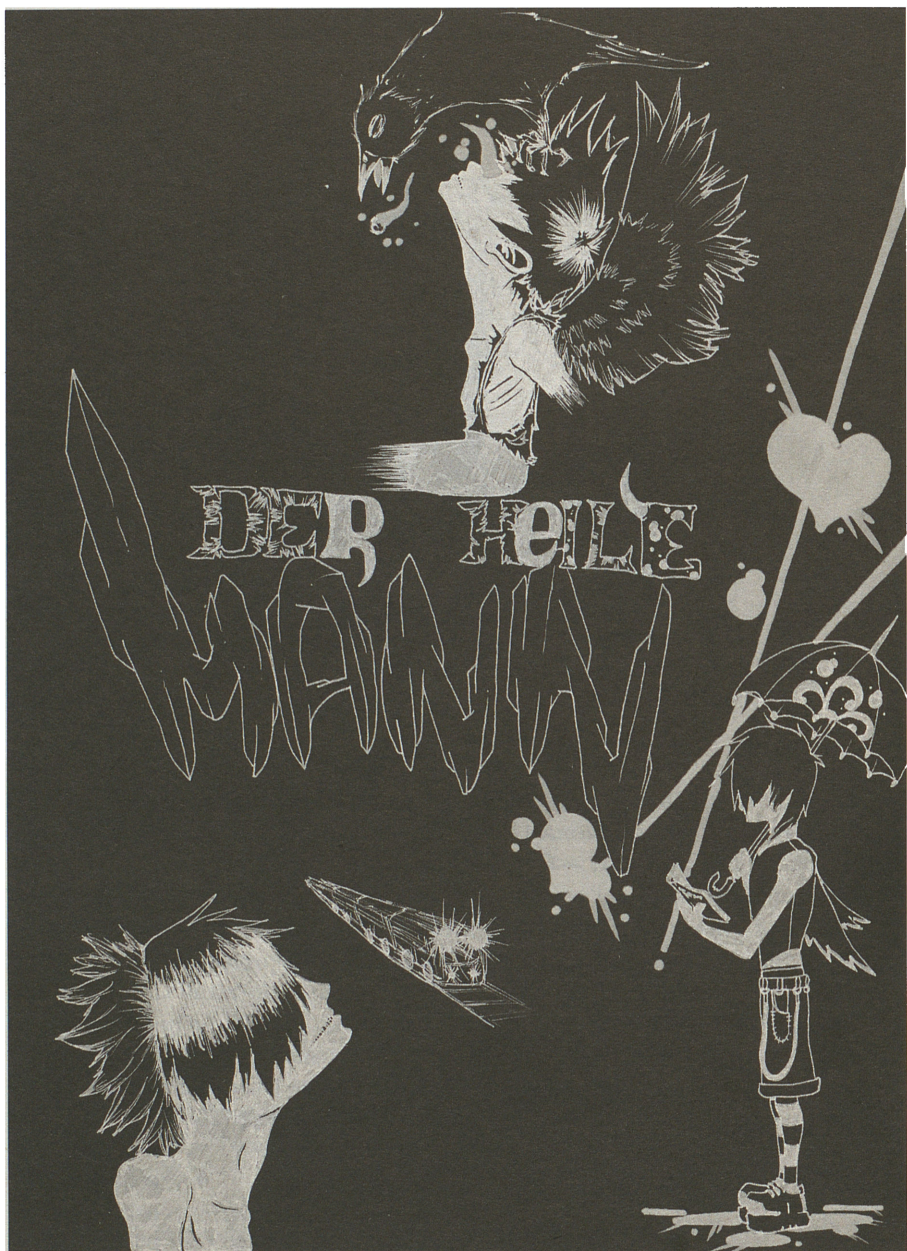
Maquetació i impressió: Taller Gràfic Ramon. Gremi Forners, 18. Polígon Son Castelló. 07009 Palma

ISBN: 978-84-8384-035-1.

DL: PM/72-2008

Àlex Volney (Palma, 1969) és escriptor i llibreter. Autor de diverses obres de poesia com *Mort en el temps* (1995), *Tònina 1900* (1997), *Homenatge a mi mateix* (primer premi COBAI —Coordinadora d'Art Independent Illes Balears— l'any 1998, any que comença l'aventura de la revista *Passaforadè*), *El calostre de la vida* (2000), *La frontera dels dies* (2000) o *Inventari d'albes* (2007). També ha col·laborat a la premsa i ha conreat la narrativa: *L'home sencer* (segon premi ex aequo de relat breu Llorenç Villalonga 1996), *Pell negra* (2000; finalista del premi Ciutat de Palma Llorenç Villalonga de novel·la 1997 i seleccionada en el premi Josep Pla de novel·la 1999), *La primavera i la tardor dels llibres* (cinquè premi de prosa breu Illes 1998, inclòs en el volum *Scunfini*, editat pel Centru Culturale Universitariu de Còrsega) i *Petites històries per oblidar el segle XX i part del vintiuè: Conticles* (2005).

“el naufragi és un dels resultats possibles de la navegació...”

Esperanza Guillen

No he dit res encara
i ja saps de que't parl.

La muntanya sempre blava

i dels cims la neu més blanca.

La muntanya crequejant

dins l'ànima cloïda esclata

la cimera, esmicant-se.

Floquets suren a l'espai

l'aire els atura un instant

quan tot just el gel crequeja,

i a la terra joc de mans

romandrà sol, joc de mans

des d'avui et quedarà orfe.

Em moc, no em moc

em moc, no em moc
em moc d'un costat a l'altre
i en terra es barregen
les plometes blanques al fang
les xeringues usades de franc
romanen mortes sobre la merda
al carrer, on em vau fer
la primera foto.
Em trob bé al meu cos.
Em trob bé quan hi torn
i m'hi trob molt malament
quan hi perd el control.
De fet em sent totsol
avui després dels calors,
els calfreds, la suor...
tot torna al seu jaç
sembla mentida que la riada
que envaï els camps inolora,
cafeamblllet crepuscular s'esmunyi
i els camps tornin a quallar
els terrossos baix la lluna.

Volta gener i els bovers pasturen tous.

Regalima pluja ancestral sota els lliris
l'esperit dels dies al llindar de l'any
i la vellesa del món dins cada gorg
a les fulles dels arbres com a clotets
a la rialla de la galta d'un nin,
trencada amb el sol illenc nounat de llum.

Ets com un tassó

ple de sang
deixat a la taula
de la cuina.
Tot el dia
davant la màquina
assegut
la sang
ja no circula,
les cames se'n recorden
dels camins,
com tu dels temps
en que deies el que fos
per una cervesa de franc.

Mon pare no era hippie

mon pare no cridava
al carrer maig del 68
ulleres de Rip Kirby
la platja assolellada
la xampanya escumosa
i la cançó francesa.
Ara sembla el romà
emperador, el veig
i els cabells com la plata
fan clarianes, el sent:
Yves Montand i Charles
Aznavour, ell, mon pare
no cantà pel carrer
no cridà, el maig del 68.

La natura, l'anarquia,

l'ordre del desordre

la pau de la guerra per viure

l'esforç per respirar.

L'aigua pels genolls i els infants

botant i xisclant d'alegria,

al·lotes i grans asseguts a la vorera

veient passar la riuada fronterera

de les muntanyes cap al mar...

tanmateix als vostres infants

mai no els ha fet plorar,

amb corrent sortint de mare o sense,

només codolar...

El pont és fred, però cruixen les estrelles

en una llar de fang, al comellar del barranc

una minyona estotja les espirals d'un foc hivernal,

uns filats parats tot de lluquets i cants que observen

unes "guiterres de dol" per la jaia...

unes guiterres de versos de l'amic Capellà,

algú ha marxat dels més grans,

algú ha caigut a l'aigua i no tornarà;

estelles de llums, ombres xineses

delaten el ritme acompassat del vent

i al racó més fosc, la profunditat del seu esguard...

Foc creuat i s'ha fet tard,

se sent llunyana la policia
i ens has vist impotent
amb el nostre orí
l'única venjança possible
al llindar de les cases del botxí.
Tu ens dónes feina
i ens esclates,
construeixes nínxols
que dius que són pisos
per viure les rates.
Ens pagues quatre duros
que exhaurim al tasser;
cervesa i bimbolles de fum
proveïnt el clavegueram.
La gent que passa se'n recorda
de les nostres mares i algú
ens besa el clatell sense ser-hi
quan reciclam l'esforç
just al llindar de ca teva:
Oh! Senyor, omnipotent
ensuma la llacor del teu poder.

Una tórtora mecànica

encara més trista
a l'habitació del costat.
Arribava el paper tot just
reproduint la xiulada d'un tren
com a missatge del fred,
tot a punt per marxar un altre cop
en un vagó amb la llum i la solitud
d'una dona en un quadre d'en Hopper.

Traïció corsiana:

Vaig pujar sis trams d'escala
fins a la meva cambra moblada,
vaig obrir la finestra
i vaig començar a tirar
les coses més importants de la vida.

Primer, la Veritat, a fotre el camp com una acuadora:
“no ho facis! diré coses horribles de tu!”
“ah, sí? No tinc res que amagar... fora!
després li tocà a Déu, plorinyant de perplexitat:
“no és culpa meva! no sóc el causant de tot!”

“fora!”

després l'Amor, xiuxiuejant suborns:
“mai seràs impotent! les al·lotes del Vogue, totes teves!”
el vaig treure d'una potada al cul i vaig cridar:
“sempre acabes malament!”
vaig aferrar la Fe, l'Esperança, la Caritat,
abraçades les tres.
“sense nosaltres és ben segur que moriràs!”
“amb vosaltres em torn boig: arruix!”

després la Bellesa... ai, la Bellesa.
Mentre l'atracava a la finestra
li vaig dir: “tu ets el que més
he estimat en la vida...”

però ets assassina. La Bellesa assassina!”
no volent en realitat amollar-la
vaig córrer ràpid escales avall
per arribar just a temps d’agafar-la.
“m’has salvat!” cridà.
la vaig deixar i li vaig dir: “vés-te’n”.
Vaig pujar de bell nou els sis trams
a pels doblers...

LUSCINA MEGARYNCHOS

Se l'ha escoltat tan poc i tothom n'ha parlat tant.

Ningú l'entén car tothom corr. Jo l'he escoltat
al barri on vaig néixer, quan tots dormien. L'he sentit
amb pauses, amb breus descans, quasi l'he sentit respirar.
El vaig sentir sense presses, quan matinada fosca tornava,
encara, amb la roada als ulls.

S'ha parlat molt del “cinc notes” i quasi tothom l'ensabona
p'ró no l'entén.

Si poden, flastomen i el captiven. L'orgull d'un poble
jo l'he seguit de prop per l'espessura i amb amargura
no he pogut fer res any rera any davant el silenci
a l'hora de la tornada.

El vaig sentir i el sent, ara a la muntanya i anys enrere
dins l'alzinar de Ca n'Amer Vell, cada mes d'abril
d'aprop o d'enfora. Cap any m'ha fallat malgrat que
jo mai li hagi vist la cara ni la cua.

Ara, el meu esguard fa temps que tornà a la “carena blava”;
sí, vaig canviar el cau i obert a la serra
perceb com cada any arriba sense presses; s'acomoda,
i el bosc coneix el seu alè.

Qui poc el coneix, qui més en parla. Qui no sap
que'l primer cant, orgull de nostra parla, no fou
per ells, ni per nosaltres...fou el mateix poder,
missatge pel verb en la vall rera les cases de Barcelona
o fins a Ciutat en el Barranc de Son Espanyolet,
abans amb la mirada clavada al sostre,

escoltant i fent anells de fum, o avui recolzat a l'ampit
d'un finestró amb els ulls plens a esclatar
de miratges tremolosos d'estrelles; sempre a la primavera,
la mateixa cançó: de com l'estimada
et pot manllevar l'ànima i després el cor.

Cadell humà

i la teva bocassa,
l'anyell nounat a l'era
la boqueta del cussó
color de cafè amb llet.

Lletera rossa vuit mugrons
una rosa fa un badall
de lloba,
avui dius que has somniat
dormir dins d'una balena.

Baix per la carretera coberta de pluja

les rodes joguinegen amb l'aigua,
encenc els llums de posició
car el dia sembla hagi avortat l'alba.
Per les voreres, als arbres, sembla que no els importi
que creui en direcció sud travessant els camps.
Vaig comprovant que la nit passada s'han afegit
en nombre més criatures mortes a la carretera.
Per la vorera un ca camina contra la pluja
paral·lel als cotxes, desafiant.
Malgrat la velocitat, puc sentir
al ropit com en el seu pit no pot estotjar
tot el que no ens va dir a la primavera.
A la branca més alta la cadenera
no se'n pot avenir del marió que va fer
per calmar la sed, en veure ara anegada la terra.
Un matrimoni d'edat, avançant, ha sortit
a caminar com els caragols.
Pel finestró del cotxe flaires antics
i la rojor terrenca quan més llunyana més vertadera.
Puc veure les vídues penjar de les soques a l'ametlerar,
(perceb com la brisa fa recular les seves antenes).
Sense reduir la velocitat puc sentir baix la terra
la intenció de l'herba nova per brostar.
En els arbres els primers fruits tardorencs conviden
a tastar la llacor estotjada al bessó de l'estiu.
Quan me n'adon ja es veu la ciutat, segueisc cap a llebeig
i l'oratge entra pel finestró, ensinistrat.

Sense llevar la vista del davant;
començ a enyorar la claror dels camps
i a recordar, unes paraules d'una vella cançó:
“...no li lleva dolor a la taperera
que no sia del tot verdadera, la seva mort”.

i si esdevé el final d'una nit,

i et treuen apagant els llums i la música
progressivament i el sol i els ocells
quan surts et poden.

Tot cap avall si la nit és vida de copes
i et treuen apagant paulatinament la música
tot just en la darrera cançó
i els ocells i el sol al carrer et guanyen
i tot pesa i sols vols anar a dormir...
i quan despertau el sol ha cabat de sortir
i vosaltres tirats en terra, embriagats
de la vida ben davall de la casa
on visqué Ruben Darío.

I la gent us mira
i ell cansat surt de treballar, sí,
està casat i se'n va a dormir
a l'altre costat del món, maleït!
la seva veu és com una gota d'aigua
dins la mar, el que passa
es que la mar està podrida
com una llar d'ancians
plena de suïcidis que no surten
a la premsa.

(asseguts al port, mirant passar la vida

baix uns niguls i una mar vella, al despertar.
Recolzats en el prim mur de la paciència
esperant decidits a trobar un moment,
fumes cigarret en llavis prims de nina,
el fum trencat pica les portes dels teus ulls.
Amb dignitat prò amb prou feines els obris quan
un vaixell que surt salpa en el teu llagrimar.
Perceb, vida, que tu també ho pots advertir:
quelcom molt important s'esmicola en el temps
no ens adonam, però és de vital importància.)

Solcs de sang

creuen la llaurada
terra dels senyors de la terra,
i a les voreres cossets nuus
floreixen massacrats esquitats de terra
fang dels senyors de la terra.
Els pares reguen la terra
i la solquen de sang
i de llàgrimes de les mares...
què ens importa aquesta guerra!
i aquella de més enfora.
Sents l'olor de terra banyada
i entres a la casa a per una copa
i no has guanyat cap trofeu,
ni tu ni jo, ni aquesta música
ni ganes...
els grecs!?
la idea que tens dels grecs,
ni això sereu pel futur
ni una vaga idea
i la cara tan alta
i la copa ben alta
i els homes tan alts
en la memòria, ni pols
sols recordaran els noms
d'aquells que ara dicten
el teu destí i el meu,
però tant se val,

ni tu ni jo tanmateix
ho necessitem;
ni jo per escriure
ni tu per equivocar-te de poeta.

L'autor ha llegit aquests poemes a la Sala de Cultura «Sa Nostra» de Ciutadella
el dia 3 de març de 2008

i al Centre de Cultura «Sa Nostra» de Palma
el dia 10 de març de 2008

103. JOSEP PIERA. *En el nom de la mar..., i un inèdit (1991-2000)*
104. FRANCISCO CASTAÑO. *Del decorado y la naturaleza*
105. PABLO DEL BARCO. *El mirador de silencios (Antología)*
106. JOSÉ HIERRO. *Poemas*
107. PERE JOAN MARTORELL. *Després del silenci*
108. BASILIO RODRÍGUEZ. *Breve antología poética (1938-2000)*
109. JOSÉ DANIEL M. SERRALLÉ. *Poemas*
110. MARGARITA BALLESTER. *Poemes*
111. ESTEBAN PISÓN. *Euroversos (Antología)*
112. XUAN BELLO. *Poemas*
113. SILVIA UGIDOS. *Poemas*
114. ANDREU PERIS. *Quadern de versions i altres inèdits*
115. MANUEL RUIZ AMEZCUA. *Luz de la palabra*
116. JORDI VINTRÓ. *Poemes*
117. MIGUEL ÁNGEL VELASCO. *Amonites*
118. GABRIEL DE LA S. T. SAMPOL. *Apocatàstasi*
119. MILENA RODRÍGUEZ GUTIÉRREZ. *Saliendo de la noche*
120. JOSÉ LUIS LÓPEZ BRETONES. *La extrañeza (Poemas, 1992-2001)*
121. ÀLEX SUSANNA. *Poètiques*
122. AMALIA BAUTISTA. *La casa de la niebla. Antología (1985-2001)*
123. MARTA PESSARRODONA. *Poemes*
124. PABLO GARCÍA BAENA. *Poemas*
125. SARA PUJOL RUSSEL. *Breve antología*
126. JOAN ALEGRET. *Poeme*
127. JAVIER CÁNAVES. *Diecinueve poemas*
128. MIQUEL PÉREZ SÁNCHEZ. *El quatre elements (Antología)*
129. ANDRÉS TRAPIELLO. *Poemas*
130. JOSÉ VIÑALS. *Poemas*
131. JORDI JULIA. *De dioses y bestias*
132. JOSÉ RAMÓN TRUJILLO. *Grial*
133. JOSEP LLUÍS AGUILÓ. *Antología Personal*
134. RAFAEL BORDOY. *Tallats de lluna*
135. ÁLVARO VALVERDE. *Poemas*
136. AMALIA IGLESIAS. *Poemas sin más*
137. JULIA OTXOA. *El pájaro de la alegría*
138. CÁNDIDO BALLESTER. *Hace ya muchos sueños*
139. JESÚS FERNÁNDEZ PALACIOS. *Poemas*
140. ANTONIO CABRERA. *Poemas*

Universitat de les
Illes Balears

ISBN 978-84-8384-035-1

9 788483 840351

Obra Social
SA NOSTRA Caixa de Balears